

tænkningen, og som ender med at vise et Underskud for Statskassen af 710,000 Kr., forudsat at Udgiften til Tiendeafløsningen bliver de fulde 1,650,000 Kr., som det er forudsat i Regeringsforslaget, efter min Mening er for sangvinsk. Den vil ikke holde Stik. For det første er jeg overbevist om, at Skatten af Aktieselskaber vil ikke indbringe de 300,000 Kr., som Udvalgets Flertal forudsatte. Det er meget vanskeligt at sige noget bestemt herom, men jeg tror, at Mindretallet, som regner væsentligt mindre, har Ret. Jeg tror, at der — i alt Fald, saaledes som Forholdene ligge for Tiden, og have ligget i de sidste et eller to Aar — er regnet 100,000 Kr. eller 200,000 Kr. for meget. Men dernæst er, der jo i denne Beregning ganske set bort fra de meget betydelige Udgifter, som Skatternes Paaligning og Opkrævning vil medføre. Paaligningen af Indkomst- og Formueskatten kan ikke ansættes til at ville koste mindre end 150,000—200,000 Kr. om Aaret. For Opkrævningen skal der betales $1\frac{1}{2}$ pCt., og da Indkomst- og Formueskatten efter de nyeste Ændringer er anslaaet til omtrent 9 Mill. Kr., komme vi altsaa op paa henimod 150,000 Kr. Ejendomsskylden vil efter alt, hvad man kan skønne, ikke kunne paalignes for mindre end $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. Heraf skulle Kommunerne betale Halvdelen; der bliver altsaa 375,000 Kr. for Staten. Denne Udgift vil ikke komme igen hvert Aar; første Gang vil den komme igen efter 5 Aars Forløb, derefter hvert 10de Aar, men straks ved Skattelovens Ikrafttræden vil man have den fulde Udgift. Det vil med andre Ord sige, at det første Aar ville disse forskellige Poster medføre omtrent 1 Million større Underskud end beregnet. Hvis der skal komme nogen væsentlig Forbedring af det anslaaede Resultat, kan det kun ske derved, hvad der ogsaa er fremhævet fra Flertallets Side, at Udgifterne til Tiendeafløsningen paa den ene eller den anden Maade nedbringes. Hvorvidt og hvorledes dette kan finde Sted, maa jeg her foreløbig lade staa hen. Men altsaa nominelt viser Flertallets Forslag et Underskud paa 710,000 Kr., medens Mindretallets Forslag stiller sig omtrent 3 Mill. Kr. ugunstigere for Statskassen. Dette fremkommer saaledes, at Mindretallet ganske vist foreslaar at tage 1 Million mere paa Ejendomsskylden, men til Gengæld omtrent — jeg taler i mindre Tal — 3 Millioner mindre paa Indkomst- og Formueskatten og at udbetale 1 Million mere til Kommunerne. Resultatet vil da blive, hvis Udgiften til

Tiendeafløsningsloven medregnes i dens fulde Omfang, en Indtægtsnedgang for Statskassen paa omtrent 3,600,000 Kr. Nu have ganske vist de nævnte ærede Medlemmer tilføjet, at det heller ikke har været deres Tanke, at denne Reform skulde give Balance, eller at der ved Indførelsen af disse ny Skatter skulde kunne skabes Dækning for Statskassens Underskud. Jeg maa da sige, at en Reform, som selv i den gunstigste Skikkelse, som foreslaaet af Flertallet, vil medføre et Tab for Finanserne, der beregnes til 700,000, men i Virkeligheden snarest er 1 Million større, just ikke er en Reform, med hvilken en Finansminister skal blive i Stand til at dække noget meget stort Underskud for Statskassen. Selv ved den gunstigste Beregning, frygter jeg, at disse Skattelove til at begynde med og i adskillig Tid derefter — hvorledes det kan blive ud i Fremtiden, naar Indkomst og Formue forøges, skal jeg lade staa hen — ikke ville bringe Finanserne nogen Tilvækst i Indtægt. Men da Statskassen allerede i Forvejen arbejder med et betydeligt Deficit, hvorledes har man da tænkt sig, at det skulde kunne forsvares at foretage en gennemgribende Reform af hele den Andel af vore Indtægter, som de direkte Skatter ere, med den Virkning, at Statens Underskud meget betydeligt forøges. Det kan jeg ikke forstaa. Jeg kan saa meget mindre forstaa det, som det ofte, ikke mindst af det ærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup) er blevet fremhævet, at Indkomstskatten var et af de faa Midler, som vi havde i Reserve til at skaffe Staten forøgede Indtægter. At det ærede Medlem tillige har tænkt sig, at man burde drage forøget Udbytte ogsaa af andre Skatteklider, bestrider jeg ikke — saaledes gennem en Forhøjelse af forskellige indirekte Afgifter, men der har altid været gjort Regning paa, at vi i Indkomstskatten vilde have en Kilde, som burde kunne bringe Statskassen forøget Indtægt af virkelig Betydning. At vi nu indføre en Indkomst- og Formueskat, som med eet Slag stiger til et saa særdeles stort Beløb som 9 Millioner Kr. og endda faar et Deficit for Statskassen, det maa visselig erkendes ikke at være nogen overdaadig Behandling af Finanserne, og at vi i Tilgift dertil skulde forøge Underskuddet med endnu 3 Mill. Kr., det turde dog være i alt for høj Grad utilraadeligt.

Jeg tror hermed at have fremsat de Bemærkninger, som den foregaaende Forhandling giver mig Anledning til. Naar vi komme til Lovforslaget om Ejendoms-